

Постійно зростаючий об'єм інформації потребує впровадження таких методів навчання, що дозволяють за відносно короткий термін передавати досить великий обсяг знань, забезпечити високий рівень оволодіння матеріалом та закріпити його на практиці.

Інноваційно-комунікаційні та інформаційні засоби навчання створюють і водночас змінюють традиційний освітній процес та освітнє середовище. Сучасний рівень розвитку засобів масової інформації, їхнє впровадження та поширення у процес навчання та виховання активізували інноваційну діяльність викладачів, які вважають важливим пріоритетом сучасної системи зміну традиційних умов, методів та способів навчання.

Література:

1. Інформаційне забезпечення навчально-виховного процесу: інноваційні засоби і технології: Колективна монографія. – К.: Атіна, 2005. – 252с.
2. Коротаєва Е.В. Технология обучения в интерактивном режиме Текст. / Е.В. Коротаева // Мир образования образование в мире. – 2003. – №4. – С. 132-143.
3. Новые педагогические и информационные технологии в системе образования: Учеб.пособие для студ. пед. вузов и системы повыш. квалиф. пед. кадров / Е.С. Полат, М.Ю. Бухаркина и др.; Под ред. Е.С. Полат. – М.: Академия, 1999. – 224 с.
4. Угольков В.В. Компьютерные технологии как средство обучения иностранным языкам в вузе [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www-center.univer.kharkov.ua>.

РОЛЬ ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНОЇ ГРУПИ ДІЄСЛІВ В ТРАНСПОЗИЦІЇ І МОДИФІКАЦІЇ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Л. Мигляченко, Л. Яцюк

Національний технічний університет України «КПІ»

Дієслово як центральна частина лексико-семантичної групи входить до частини мови на позначення ознак. Три частини мови (дієслово, прикметник і прислівник) із семантикою ознак мають різний семантичний потенціал і неоднакову сукупність граматичних категорій. Семантична центральність дієслова виявляється в тому, що тільки в ньому зосереджуються всі значеннєві різновиди ознак – дія і стан (із нашаруванням на них властивої дієслову динамічності). Із двох зазначених підкласів ознак дія найбільш повно відповідає семантиці дієслова як частини мови на позначення динамічної ознаки. Дієслово займає центральні позиції в структурі речення, оскільки його семантична валентність визначає кількість іменникових компонентів та їх функції в елементарній реченнєвій конструкції.

Саме на дієслові ґрунтуються синтаксичні категорії речення. З-поміж морфологічних дієслівних категорій вирізняються власне-дієслівні категорії, що визначають специфіку цієї частини мови, і невласне-дієслівні категорії,

транспоновані в дієслово з інших частин мови, проте морфологічно закріплені в ньому. Визначальним для дієслова є морфологічні категорії способу і часу. Суть категорії способу полягає у протиставленні ірреальної дії або стану, спрямованих від мовця (семантика волевиявлення), з одного боку, та ірреальної дії або стану, що відображають передбачуваний, але не реальний перебіг (семантика гіпотетичності). Категорія способу пов'язана з потенційною ймовірністю здійснення дії або стану. Через те вона якоюсь мірою зближується з майбутнім часом дієслова. Друга визначальна дієслівна морфологічна категорія – час – вказує на віднесеність дії або стану до моменту мовлення. Характеристика віднесеності до моменту мовлення може набувати трьох значень: одночасності, передчасу і після часу. Категорії способу і часу належать до словозмінних категорій, тому що вони протиставляють не різні слова, а словформи однієї лексики.

Дієслову властива складна за семантичним обсягом категорія виду. Видова характеристика завжди виступає не в «чистому» вигляді, поєднуючись у словформі з лексичним значенням дієслова, з характеристиками дієслівних часу і модальності. На відміну від категорій способу і часу категорія виду типова класифікуюча категорія, оскільки вона реалізується не в межах того самого слова, а різними словами. Видові семантичні протиставлення виражаються не флексіями, а суфіксами і префіксами. Категорії способу, часу і виду є власне-дієслівними категоріями на протизагу категоріям особи, числа і роду, які, будучи в морфологічному плані закріпленими в дієслові, являють собою транспоновані від іменника одиниці. Однією із складних теоретичних проблем лексико-семантичної групи дієслів є наявність чи відсутність приписуваних дієслову категорій стану і перехідності чи неперехідності. Доказом не категоріального статусу стану є його входження в один із двох лексичних розрядів дієслова – дієслів стану і дії. Трансформація активних форм у пасивні є словотвірними операціями щодо утворення дієслів стану від дієслів дії. Теорія валентності більш послідовно класифікує дієслівні слова і спрямована на несуперечливе висвітлення сполучуваних властивостей слова.

У структурі дієслова поряд із синтетичними засобами використовуються аналітичні. Найбільш показовими в цьому плані є аналітичні форми майбутнього часу і умовного способу. З аналітизмом пов'язуються також дієслова стану, дієслівність яких витворюється аналітичними синтаксичними морфемами-зв'язками. Таким чином лексико-семантична група дієслів відіграє визначальну роль в транспозиції і модифікації англійської мови.

Література:

1. Гальперин И.Р., Текст как объект лингвистического исследования [текст] / И.Р. Гальперген. – М.: Либроком, 2009. – 144с.
2. Иванова И.П., Бурлакова В.В. Теоретическая грамматика современного английского языка / И.П.Иванова, В.В.Бурлакова. – М.: Высшая школа, 1981. – 288с.